

[Ministeren for kulturelle anliggender]

nævnte; det bliver der jo nok lejlighed til i andre sammenhænge.

Men jeg vil afsluttende sige, igen med et citat – så vidt jeg kan gøre det efter hukommelsen – fra åbningstalen, at en af udfordringerne til kulturpolitikken i øjeblikket netop som følge af det, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, væksten på det elektroniske område, er at sikre vilkårene for en levende dansk kunst og litteratur, og det mener vi er rigtigt, det er vor linje. Derfor kan man i det forslag, vi har lagt frem til finanslov for 1987, se, at vi ønsker at støtte kulturen, vi ønsker at opretholde mulighederne for kulturelle udbud i hele kulturens bredde og dybde.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af kulturministerens bemærkninger om, at forhøjelsen af kulturbudgettet var regeringens egen, må vi konstatere, at regeringen har skiftet politik, for da regeringen tiltrådte, var det med et forslag om at nedsætte kulturbevillingerne, akkurat som de socialdemokratiske regeringer havde gjort, fra de trådte til efter VKR. Jeg kan minde om, at de sidste år under VKR-regeringen brugte man 1¼ pct. på kulturbudgettet; da man tog over fra den borgerlige regering, var det nede på 0,8 pct., og man agtede at nedsætte dette beløb yderligere. Men jeg kan naturligvis kun være tilfreds med, at regeringen på dette punkt har skiftet politik.

Poulsgaard (FP):

Ja, der er jo ikke meget at sige tak for. Det er jo hurtigt gjort.

Jamen kulturminister, det er jo denne bevidstløse fortsættelse af støttepolitikken. Skiftede vi regering, eller skiftede vi ikke regering? Vi har ikke skiftet regering, vi har sat nogle nye folk på taburetterne, men præcis den samme linje fortsættes: støtte til kulturen. Man er liberal, men man tror ikke selv på de liberale ideer, man tror ikke, at kulturen kan leve uden støtte. Dog er der en lang række lande, vi kan sammenligne os med, hvor man har et blomstrende kulturliv, men ikke har en statslig indblanding, som man har i Danmark. Derfor er det en bevidstløs kulturpolitik, der bliver ført. Når kulturministeren harcelerer over, at det er en kort fore-

spørgsel, ja, så er forespørgsler normalt korte, men jeg har da hørt ministeren give en lang besvarelse mange gange, så det var en meget søgt forklaring.

Ministeren kan da heller ikke løbe fra, at ministeren fortsætter, hvor Socialdemokratiet slap: man har fået bånd, man har fået musik, man har fået alt ind på biblioteket. Nu tager ministeren en forsøgsordning op med, at video også skal ind på biblioteket.

Men ellers skal jeg prøve at tage det sådan lidt i rækkefølge.

Beløbet var helt latterligt, sagde hr. Jimmy Stahr. Jamen det er jo fantastisk, at repræsentanter for et arbejderparti kan sige, at det er latterligt at bruge over 3,3 mia. kr. til kultur – dertil kommer det, vi giver til idrætten. Hvor mange timer skal man ikke arbejde for at betale 3,3 mia. kr. i skat? Det er simpelt hen en hån mod den arbejdende del af befolkningen at sige sådan noget.

Så lad mig tage de to såkaldte arbejderpartier med, VS og SF, der begge to harcelerer over, at det er at spille Folketingets tid. SF har aldrig spildt Folketingets tid, nej da, det kunne SF da ikke drømme om. Man er jo blevet så parlamentarisk. De forslag, SF har fremsat, har selvfølgelig altid flertal, og det har også de, der kommer fra VS. Hvis vi har et Folketing, hvor det er meningen, at meninger skal brydes, så lad os blive fri for sådan noget.

Fru Ingerlise Koefoed jo stod heroppe og talte sig varm for de handicappede; jeg er enig med fru Ingerlise Koefoed i, at her var der måske et sted, hvor man virkelig kunne få nogle penge til de handicappede, og så kunne man lade de bedrestillede selv betale deres kulturaktiviteter. Det var måske en idé at se på det frem for at stå her og skælde ud på Poulsgaard for at spille Folketingets tid.

Så sagde hr. Bernhard Baunsgaard noget, som lød meget mærkeligt i mine ører. Jeg anerkender så absolut det parlamentariske system, men det parlamentariske system indebærer også, at regeringen har lov til at fremlægge sine ideer. At regeringen så bliver stemt ned, men ikke vælger at gå af, at regeringen vælger at leve med nogle dagsordener, det er en anden side af sagen. Regeringen skal selvfølgelig efterleve Folketingets flertalsbeslutninger, det kunne jeg ikke drømme om at anfægte. Jeg kan somme tider synes, at den har taget lidt for mange nederlag, men